

11. szám.
 Marc. 14-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra
 jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

AZ ELKÁRHOZOTT.

Töredék egy rémdrámából.

Előjáték. I. Jelenés. Két Ismeretlen.

Első Ismeretlen.

Óh mily előny nem lenni ismerősnek!
 Mondhatni: engem még a légy sem ismer.
 Nem ismer engem varga és szabó;
 Nem ismer háziúr- koszt-adó madám;
 Nem ismer háziúr és nem mosóné;
 Nem ismer steueramt és a ki ennél
 Még százezerszer félelmesebb ellen:
 A gyűjtőív sem ismer engemet...

Második Ismeretlen (vállára üt).

Csalatkozol! Én ismerlek talán.

Első Ismeretlen.

Hu ördög! Hát ez itten mit keres.

Második Ismeretlen (sötétben).

Ismerj meg, én vagyok rossz szellemed,
 Emlékezzél csak vissza rá, mikor
 Jurista voltál! Kőrös-Kecskeméten

(Husz éve annak;) tőlem kölcsönöztél
 Harmincz forintot, oly erős kötéssel,
 Hogy minden hónap prima- s médióján
 Folyvást nekem ötöt le fogsz fizetni.
 Fizettél ámde eddig fungumot
 S husz év alatt ily módon elmaradt
 Már négyszáz nyolczvan fixus terminus,
 Ezt sokszorozd, ha bírod, öt forinttal,
 S aztán ismerj reám szépen, s fizess.

Első Ismeretlen.

Tyhü, ördög és pokol! Ezt elfeledtem,
 Én azt hívé, már régen meghalál.

Második Ismeretlen!

Az nem szokásom. Régen tartogatlak,
 Mostan megérve vagy; mostan leszedlek.

Első Ismeretlen.

Óh irgalom, mit fogsz velem mivelni?

Valamint az 1861 és 1862-ki, ugy a folyó évi teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk

Második Ismeretlen.

Ha megteszed, mit tőled én kívánok,
 Ugy tartozásaid elhallgatom,
 És nem vitetlek gályarabnak el.

Első Ismeretlen.

Szólj mit tegyek? sötét arcu Lugartó!
 Eladjam nőmet? kémnek menjek el?
 Legyek keritőd? vagy hamis tanud.
 Szegődjem tán be gyógyszerkóstolónak,
 Vagy pláne azt kívánod, hogy kitérjek?

Második Ismeretlen.

Nem. Mást kívánok tőled ime én.
 Nézd: hirlapot kívánok én kiadni:
 És ahoz nékem szükségeltetik
 Egy oly veszendő ember, mint te vagy

A kit helyettem érjen mind a baj;
 Ki fusson értem, s üljön, hogy ha kell.
 Ki türje a czibálást, mozdátást
 És megkefélést nyikkanástalan.
 A kit kihíjanak s behíjanak
 Ha le, ha fel goromba voltam „én.“
 Ily embert véltem feltalálni benned
 Azért válassz! Időd rövid. Tudod:
 Adósok börtönét már tisztogatják.
 Kérdés csupán: hogy itt, vagy ottan ülj?
 Sorsod kezében, üstököd kezében:
 Akarsz-e lenni szerkesztőm nekem?
 Gondold meg: csapj fel; vagy felcsaplak én.

Első Ismeretlen.

Óh átkozott dilemma.

(Folytassa, a kinek tetszik.)

K—s M—n.

Finanncziák rendezéséhez.

Voltaire egy kedélyes regénye eskéjében bölcs
 hőst egy oly szigetre küldi, hol az állam gazdagsága
 daczára a kincstár mindig üres.

Persze a regényhőstől kér a sziget uralkodója
 tanácsot.

Ez megvakarja a füle tövét, azután pedig így
 szól: „Felsőleges uram! Miután csekély eszemhez
 fordultál tanácsért ily fontos dologban, szent köte-
 lességemnek tartom, neked olyannal szolgálni, a
 mely után a lehető legnagyobb sikert reménylem.
 Rendezz egy nagyszerű estélyt, és a ki legjobban
 tánczol, azt az embert tedd — finantzminiszterré.“

Az uralkodó ezt igen nagy bolondságnak tar-
 totta, de jobb híjával ezen tanácsot követte, és az
 adandó estély rendezését a tanácsadóra bizta.

Ez valami nagyszerű lakoma helyett, az ural-
 kodó minden található drágaságát rakatta ki, még
 pedig — a tánczteremhez vezető folyosón.

Az uralkodó fejet bólintott, a bölcs mosolygott,
 a vendégek érkeztek, a zene megszólalt.

Járta a táncz annak a rendén, nehéz lett volna
 legjobbat találni a sok jobbnál jobb tánczosok közül.

Azonban étel hiányában ki látszának fáradni az
 udvaroncok, és egy-egy ki-kilopózdott a folyósóra
 — talán valami falatocskát keresni.

Az estély vége felé valamennyi tánczos bá-
 gyadtan és nehézkesen nagy keservesen véget várva
 lejtegetett, pedig csak most játszatta a bölcs rendező
 a szebbnél szebb lábmozgatókat; csak egy szerényen
 öltözött férfiú tartá meg előbbi vidorságát és élénk-
 ségét, és feltűnő könnyűséggel vivé ki a legnehe-
 zebb solokat.

Erre mutat a bölcs, hogy választaná az uralkodó
 pénzügyérnek.

„De miért“ szól a király, „csak a jó tánczáért.“?

Még egyébért, felség, mond a bölcs. Kegyes-
 kedjék felséged megparancsolni, hogy kiki üritse ki
 zsebét.

A király parancsolá, és a könnyü tánczost ki
 véve, mind tele rakta volt zsebét a kincstári nehéz
 drágaságokkal.

Ez se kutya!

Tisztartó. Hát ispán ur, mért nem hordatja a
 jeget? — Majd elkésik!

Ispán. Koránlom még.

T. Koránlja — de miért?

I. Mert a jég még nem elég hideg!

Báli meghívás.

Az 1862-ki hosszú farsangon a jankováczi ven-
 déglős bált adott. A meghívást az előkelőknél maga
 végezte, egész alázattal kijelentvén, hogy éjjel előtt
 semmi esetre sem lesz — verekedés.

Hol fekszik Stambul?

1855-ben történt Baján, midőn a történelmi ta-
 nár X. Pista nevű VI. iskolás diákot kérdezte hogy:

— Hol fekszik Stambul?

— E . . . e . . . Biharvármegyében!

BÉKÉS POLGÁROK.

(Egy kocsmá előtt, a hol a kocsmáros veri a feleségét.)

1-ső polgár. De már ez hallatlan! Ilyen lár-mát csinálni békés nyugalmas időben! Az ember nem is alhatik miatta.

2-ik polgár. Az a gonosz ember még megfojja azt azt asszonyt.

3-ik polgár. Sőt félo, hogyha a kályhát bedöntik, a ház meggyullad s az egész város elég.

1-ső polgár. Ezt én nem nézhetem tovább.

2-ik polgár. Az emberi érzés fellázad e látmányra.

3-ik polgár. A legrosszabb tul lehet tartanunk, ha ezt engedjük.

1-ső polgár. Menjünk rájuk és válaszszuk el őket.

2-ik polgár. Ha meglátnak bennünket, rögtön megfognak juhászodni.

3-ik polgár. És ha nem engednének; hármán vagyunk, kidobjuk mind a kettőt.

1-ső polgár. Világos! Melyikünk menjen be elébb? Menjén kend komám.

2-ik polgár. Menjén a szomszéd elébb; ő legjobban ért a nyelvükön.

3-ik polgár. Menjének kentek elébb ketten, kentek olyan jó markos legények.

1-ső polgár. Hiszen csak a botomat ne felejtettem volna otthon.

2-ik polgár. Nekem meg csak a derekam ne volna megropppanva.

3-ik polgár. Én meg a feleségemnek megfogadtam, hogy nem megyek többet kocsmába.

1-ső polgár. Különben az is igaz ám, hogy nem szükség a más családi ügyeibe keveredni.

2-ik polgár. Az ember nem is tudhatja, melyiknek van igaza?

3-ik polgár. Elvégzik ök azt majd szép csendesen egymás közt.

1-ső polgár. Mégis rájuk kellene kiáltani az ablakon keresztül, majd szétijednének.

2-ik polgár. Nem a. Szépen kellene hozzájok szólni; de beszéljünk mind a hármán.

3-ik polgár. Ejh, még majd tanunak hínak bennünket, ha valami emberhalál történik, gyerünk haza.

(Mind hazatérnek szépen.)

Szoktatom és mért nem vigyáz.

Valami fonos esemény folytán küldöttséget „menesztett“ (ennél czudarabb szó nincs) F. város az alföldről Pesten keresztül Bécsbe, a főbiró elnöklete alatt, ki igen komoly kis ember volt és nagyon tekintélyes, a mennyiben neki volt legnagyobb hasa a városban.

Pestre érkezvén leszállt a küldöttség a nádorba, és a főbiró rögtön tanácskozást tartva, elhatározott, hogy Bécsben nem illik magyar, hanem csak magas tetejű kalapban megjelenni, és a főjegyző tüstént deputáltatott fejmértéket venni papírral és az egész küldöttségnek magas kalapokat vásárolni a város költségére.

A kalapok megvásároltattak; de senki sem merte feltenni, csak kiki magáét szobájába vitte.

A főbiró a főjegyzővel aludt egy szobában mint dukál.

Reggel valami csoszogásra felébred a főjegyző és rémülve látja a főbirót éjjel pongyolában a magas kalappal fején sétálni a szobában.

—Hát a főbiró ur mit csinál, szólal meg a főjegyző, azzal a kalappal?

—*Szoktatom* az ilyen adtat lón a laconicus válasz. Felült a vaspályára később a küldöttség és repült Bécs felé.

Érsekujváron azonban ebédelni le akartak szállani és a megszokott subordinatio szerént a birót bocsáták előre.

A mint a főbiró a szokatlan kocsi ajtón ki akart volna bujni, magas kalapját az ajtó tetejébe ütven az majd füléig nyakába csuszott, mi miatt nagy zavarba jöven olyat talált lépni, hogy egész testével egyszerre a pályaudvarra zuhant hogy csak úgy turta orrával a kavicsot.

Rémülve rohant segítségére a küldöttség, fel-emelék és a főjegyző sajnálkozva porolgatni kezdé ruháit, mire a főbiró egész auctoritással vé gig méregetvén haragot lövellék és megsemmisítő tekintettel a főjegyzőt, mondá mérges bosszus tonusból:

„Mért nem vigyáz notárius uram.“

Márkus jogtudós ur és a légürtér jogbitorlása.

Egy izben egy új ház gazdája a zsindeletető legszélső karimáját minden rossz szándék nélkül vagy két araszszal szélesebbre csináltatta, mint voltaképen kellett volna.

Márkus rögtön észrevette, hogy itt egy kis accidentiára van kilátás; meglátogatta a szomszédot, rádisputálta a perlekedési szándékot és *légürtérbirtok jogsértés* alapján a keresetet csakugyan megindította.

A böles bíróság méltányolván a jogtudós ur érveit, kimondá az ítéletet, mely szerint a szomszéd légürtérébe nyúló tetőrész hivatalból elfürészelandő.

Hogyanhajtotta végre Márkus jogtudós ur és irnoka ezen ítéletet.

Legérdekesebb az, hogy a lefürészelt ház tetőrésze megért vagy 2 forintot, a perköltség pedig 49 ftra s néhány krajczár-ra rugott.

Az éjszaki medvének nótái.

A lengyelekhez.

Megadok mindent a mi kell s a mi jó
Rég megigérttem, meg is tartom, szó a mi szó!

Bismarkhoz.

Soh se búsulj édes fiam no!
Mert mégis megmarad a régi *status quo*!!

A nyugatiakhoz.

Silentium! — a szomszédal semmi conventio;
Szép bánásmód a lengyellel! — lesz constitutio!!!

Melyik bor a legjobb?

Réges régen volt. 50 esztendővel ezelőtt. Somogy megyében, Kéthelen, gróf Hunyadinál, roppant nagy számú vendégsereg gyült össze. Csak úgy 3 százcskán lehettek körülbelül. A jelen voltak legnagyobb része katonatiszt volt. Fejedelmi trakta volt. Hogyis ne lett volna ilyen, egy magyar nagy nevű olygareha asztalánál. Ebéd végével nem állhatták meg a jelenlevők, hogy a nagyszerű vendégségért, ne complémentirozzanak a gróf házi urnak. Minden nagyszerű volt — mond egyik vendég — de mégis a mai tábla koronája, *boraid* valának.

— Dicső borok, felséges borok : hangzának minden oldalról.

A gróf nyájas önelégültséggel kérdezte : melyik tetszett hát kedves barátim tinétek legjobban; hogy abból hozathassak folytatásul.

Xe res, Malaga, Madeira, Bordeaux kiabálának jobbról is, balról is. Minden fajtának akadt magasztalója elég, de a többség utóbb is abban állapodott meg : hogy a legjobb a *Bordeaux*. Hozzatok hát Bordót, parancsolá a gróf a szolgálat tevőknek.

És mikor a poharak újra megteltek a nemes tűzitalal, s a szolgasereg mindig újabbat, mindig frisset hozott, egy takarékos vendég bátorkodott a grófot figyelmeztetni; ha hogy itt ez a bor ily özőn módon folyik, csak egy pár óráig is, a pincze Bordó tartalmát tönkre teendik.

— Azon te ne busulj barátom! mond a gróf, csak igyatok; nem fogy az el onnét még egy jó darabig.

— Mennyi van még? kérdé egy másik vendég, nem azon természetű aggodalommal, mint az előbb szóló, hanem csak hogy a beszéd szaporodjék vele.

— Mintegy öt ezer akó, felelt a gróf, a legnagyobb közönnyel.

A gróf igen szerény ember volt, dicsekedni őt soha senki nem hallotta, és e mellett öszv tüzni vele sem volt igen tanácsos, talán más alkalommal el is eresztették volna azokat a nagy számokat a jó vendég urak fölök mellett, de most meglehetősen illuminált állapotban lévén, sokan ráförmedtek a gróf házi urra.

— Tréfa beszéd az, lehetetlen az, hiszen ha az egész termést egy cseppig te foglaltad volna is le, még akkor sem volna az 5 ezer akó, az egész Guinéi kerületben nem terem annyi; ilyen, és még sok más óvás féléből láрма kerekedett, s miután a gróf hagyta őket egy darabig beszélni, felszólítá a fényes vendégsereget, hogy kövessék pinczéjébe.

A pinczester segédeivel oda volt már akkorra rendelve.

A kíváncsi vendégeknek legelső kérdése is az volt a pinczernárum magisterhez : hogy hol van hát az a sok Bordó?

Ez a jó ember az gondolta, hogy a hordókat kérdik tőle s flegmatice mutatott végig a rengeteg hordó sorokon. A vendégek azt gondolták, hogy be van tanítva grófja által, s egyre faggták szegény jámbort a Bordóért, miért ez utóbb kezdett haragudni is, azt gondolván, hogy bolondoznak vele mivel ő, olyan mumusnak, a miért most faggták soha hirit sem hallotta.

A zürzavart úgy csillapították le, hogy a pinczester mestertől kértek azon hordóból, a melyet csak most ivának. Ez felmászott létrán, egy csodanagyságu hordóra, s egy jó magyar pintes lopóval levitt a borkóstoló vendégeknek, eregetvén poharukba, a rubin színű illatos nectárt. — Ah gróf! kiáltának a csodálkozással eltelte vendégek, hát te csakugyan *hordóban* tartod a bordót! Ezt csak egy Hunyadi teheti.

— Ez a sor, mond a gróf, végig mutatván egy csaknem beláthatatlan sor hordón, mind ilyen. De még ennél jobbak is vannak, magyarázá tovább a gróf az ámuldozó vendégeknek, mert hiszen ti magatok mondatok ki a kedvező bírálatot boraimra, a melyektől jó guszthusu ember, csakugyan nem is tagadhatja meg a dicséretet, mert ezek mind egy utolsó cseppig itt, az én kétheli határomban, a *Bagjason* termettek.

— Igen! de hát a mit ma ittunk a Xeres, Malaga stb. stb.

— Barátim! mond a gróf, azokat az aranyos czifra papirosokat csak azért raggattattam az asztalra felkerült üvegekre, hogy ilyen fényes társaságban, ki-pelengérezhessem fajunknak azon kifczamadott izlését, hogy abban valami uriasságot keresünk : ha nekünk csak a külföldi jó, csak a külhoni tetszik, ámbár az sokszor rosszabb is a mienknél, ez áldott kanahánunk kinceitől pedig megtagadjuk az elismerést, ha csak, mint épen ma is történt külföldi köpönyegbe nincsen az öltöztetve, mert : én még egyszer ismétlem, és lovagi szavammaal állítom, hogy sem ma az asztalon, sem itt e pinczében egy cseppecske külföldi bor nem volt és most sincsen, mert, ez mind itt termett Bagjason.

És ez fél századdal történt ezelőtt?

Valjon kijózanodott-e izlésünk az óta?

Illő jutalom.

Kiáll az ó-moraviczai kisbíró az utca közepére s dobszóval tudtára adja a lakosságnak, hogy :

„Tekintetes X. X. ur egy pár ujdonat új szarvasbőr keztyüt vesztett el, a ki megtalálja, és visszaadja, a mit megtalált, annak felét és két sainforintot kap jutalmul. — Jóczakát!“

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Borkoresolyák.

= Beh jól laktam rostélyossal.

— Sajnálom hogy úgy jóllaktál; én épen azért jöttem, hogy vacsorára híjalak.

— Hó, dehogy laktam jól, hisz csak rostélyosra valót ettem : — foghagymát.

= Szt. ispány, igen kemény ember volt a fuvarosaihoz, különösen, midőn kissé berugott, egy se ment el, hogy hátba-vágást vagy nyakon-csapást ne kapott volna a fuvarpénzhez, mert a hogyan a fuvaros hajtott, az neki sehogy sem tetszett; ha nagyon hajtott mondá, nem tudsz lassabban menni, égetni viszesz vagy az egekbe vagy a föld tulsó végére akarsz szállítani; ha lassan ment, mondá: ne másszál mint a rák, egy hét mulva akarod hogy haza érjünk, nem viszesz tojást; sehogy sem tetszett néki a hajtás. Egy fuvarosa ismervén már őt, mivel látta, hogy ura kissé ittas, s mellette el is késvén: esteledett, mondá az ispánynak : uram nekem farkas setétem van, én estve nem látok semmit, s így nem leszek képes becsületesen és baj nélkül a lovakat hajtani, kérem vagy hajtsa a lovakat vagy háljunk meg, mire az ispány a kocsis helyére ment s hajtotta a lovakat hazáig, éjjel pedig, midőn haza értek, mondta a kocsinak, de hogyan találsz haza? megállj majd vezetőt adok ; mondja a kocsis rá : „Ne bántsá uram, innen haza már ellátok menni, csak az uton nem mertem látni.“

= Egy bevándorlott csehnek családja fiu gyermekkel szaporodván, egyik magyar ismerőjét hitta meg komának. — A koma pedig akarván hogy keresztfia ne csak születésre, de névre is magyar legyen, ezen nevekre keresztelteté : „Gyula, Kálmán, Zoltán.“ — Midőn a szülők hallák az ujon szülött neveit, felsóhajtának : „ki se tudjuk ezt mondani.“

— Dehogy nem, csak tessék megkísérteni! biztatá őket a koma.

— „Júlá, Khólmann, Szultán.“

— No már az ki van mondva! szóló mosolyogva a koma.

= Ujabb időben már a tolvajok is civilizálódnak: azaz, ha valami öltönyt lopnak el, melyben jegyzőkönyv, iratok stb. volt, az utóbbi tárgyakat visszaszolgáltatják az illető tulajdonosnak, ha ezáltal felkéretnek. — A minap azonban egy ur kinek budáját ellopták a kávéházban oly messze ment szemtelen követeléseivel, hogy nemcsak jegyzék-

könyvét hanem (bizonyos jutalomért) budája visszaállítását illetőleg is merészelt egy pár szavat elejteni.

Vályunyujtás.

Valami 15 — 20 esztendeje annak hogy H. város gulyása beállított az előljáráshoz, kérve azt hogy: mielőtt a borju-csorda tavaszi legelőre kihajtatnék, gondoskodjék egy jó hosszú vályuról, mert a tavalyi nem lesz elegendő a fele jószágnak sem.

Csunya hideg idő volt, épen úgy Mátyás nap táján, s az előljáráshoz, a bíró és hat esküdt képében kikocsizott a borju-kuthoz a vályu mivoltága felett szemlét tartani. Mikor lelépkedtek a kocsikról, kétszer is megkerülték a vályut, végre megszólalt a bíró: — Esküdt uraim! — mit gondolnak kendtek — ha megnyujtánák ezt a vályut, nem lenn-e jó? Legalább nem kéne ujat vennünk.

— De bizony jó lesz, akár hozzá is fogjunk! szóló néhány esküdt.

— Előbb mérjük meg hát, hogy hány ember szélességü a hossza, legalább megtudjuk mennyit nyult! — szóló a bíró — erre aztán mind a heten a vályu szélére ültek subástol s a tapasztalták, hogy hét ember szélességü a hossza.

A hét bölcs tehát belefogódzott a vályu két végébe és huzta azt kétfelé. A nagy huzakodásban végre úgy belémelegedtek, hogy lehányták subáikat; aztán ismét hozzá fogtak, s huzzák a megszokadásig. A bíró fáradt bele leghamarább.

— Jól van esküdt urak — mérjük csak meg!

Megint leültek a vályu szélére suba nélkül, és hát csakugyan még akár hét ember elülhetett volna rajta.

— Így ni, most aztán elég hosszú lesz, még venni sem kell! — Gyerünk no haza!

A megromlott barometrum.

Ugyan édes Passáni ur, legyen szives és nézze meg ezt a barometrumot, valami hibájának kell lennie, mert már vagy tiz éve hogy egy licitation vettem, s azóta a mutatója se le, se föl nem mozdult.

Passáni gépész hol a barometrumra, hol a tulajdonosra néz és mosolyog.

— Vagy tán — édes Passáni ur! az a hibája, hogy nincs felhuzva!

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Korunk jelszava: hogy lehetne még több adósságot csinálni?

— (Tehát Juhász ur elhagyta a Groszoeszterreich szerkesztését.) Az ám. Az a lap is akkor *juhászodott meg*, a mikor *megjuhászatalanodott*.

— (Mi az a „váltófogság.”) Alkalmasint olyan fogság, a hol *váltogatva* hol az alperest, hol a felperest, hol a prókátort, hol a porkolóbat csukják be.

— Galibády azt írja Langiewicznek, hogy „nemsokára mi mindnyájan önöknél leszünk.” Csak-hogy az egyszeri frater azt mondta ám a kormányosnak, ki nagy szélvészben azzal biztatá, hogy „nem sokára mindnyájan együtt leszünk a — paradicsomban.” — „*Sed quod Deus avertat!*”

— Bosco megtette az utolsó kunktukkot: átchangirozta magát másvilágra. Ennél azonban nagyobb boscoiádot vitt véghez Hein: nem **az** a Hein, hanem *az* a Hein, a ki matroz volt a szét pattant Kübeken, aztán sebeiben meghalt, el is temették, keresztet is állítottak a fejéhez, rá is irták a nevét s most egyszerre csak előáll; hogy de *biz ő még most is él*. A kit eltemettek a nevében, az valaki más volt.

— Egy bécsi kereskedelmi lapban valami lovag azt írja, hogy Pesten a háziurak negyedrészt árért is kínálják a házaikat, mint a mibe nekik került. Tudja mit? *jőjön le*, vegyem meg azokat a negyedén adott házakat mind, s adja megint fele árán; mégis jó ksheft lesz belőle.

— Amerikából azt írja egy *magyar ember* egy magyar ujságban; „*nekünk* egy millió katoánk áll fegyverben.” — *Nekünknek* nem!

— — Megint egy gyönyörűjátékát a véletlennek szemléltük a napokban egy hirlap sajtóhibája alakjában; az volt ugyanis hirdetve, hogy mi lesz a színházban az előadás, ez s ez színmű — utójátékkal. Éjszaka jön egy telegramm orosz Lengyelországból s az a rendez színház rovat alá beékeltetik; a szedő azonban egy sorral feljebb talált markolni, a színházi hirdetemény végszava a telegramm alá került s hangzott az eképen: „a lengyeleknek kiterjedt engedmények ígértetnek — *utójátékkal*.” Bizony utójátékkal.

Levelezés István király és Ferdinánd között.

(Már tudnillik a gőzhajók között.)

I. Lőbliche D. D. Sch. F. Ges. llschaft!

Van szerencsém önökkel tudatni, hogy az oldalaimban az önök Ferdinándjának orra által tett kárt már reperáltattam, a költségek rugnak 300 forintra; az árjegyzéket majd felküldöm, remélem, hogy önök késedelem nélkül ki fogják azt fizetni.

I. K. gőzös.

II. Tekintetes első magyar gőzhajó-társulat!

Bátorkodom kijelenteni uraságtoknak, hogy az órramban tett kárt már helyreigazítottam, hanem e rhinoplastikai operatio nekem 300 forintba került; az árjegyzéket sietve fogom küldeni: remélem hogy önök posta fordultával sietnek azt kifizetni.

F. gőzös.

Complanálta.

L-nek 30 fttal volt adósa molnárja, és sehogy sem tudván rajta megvenni, felkéré az épen hozzá adósságot behajtani jött hivatalnokot, complanálna azon 30 ftos ügyet, az is jó lenne adócskára.

A hivatalnok elmegy, fél óra mulva visszajön és dicsekedve mondja L-nek: *complanáltam* az ügyet a molnárral. Hogy? kérdé L. *Ő megfizette a 30 ftot, én pedig rácsapattam vagy huszonötöt.*

— Eljössz ma színházba? kérdé egy jogász társát.

— Igen; Budára megyek, Dunanan apót adják.

— Jój inkább Pestre, itt új darabot adnak; jó-nak kell neki lenni, mert Párisban egy év alatt ezer-szer adták.

Csatolvány: A magyar irodalom azon nevezetesb, újabb és legújabb terményeinek lajs-troma, melyek Heckenast Gusztáv könyvkiadó-hivala által a legújabb időben kiadattak.

Felölös szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Al-országút, 18. sz. Unger ház, 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten. 1863.

(Egyetem-utca 4-ik szám.)